nink ikkes ſurma peljun. Enne ôddangut ſaiwa nemma ûtte ſure pae mannu; ſââlt nâtti neid peake rannaſt ârra, nink rômoga panniwa ne kats ônneto mehhe tâhhele, kuis rahwas wennega mannu rûhkſiwa, neid hâddaſt ârrapâſtma. Pillingi ſare pâal woeti neid armſaſte waſta nink kanneti neide eeſt targaſte hoolt. Neile anti eddimâlt wâga weidi ſûwwa, nink ſis aiga pitti ennamb, ſelle et nemma ni nôrgâs jânu nink ni mitto pâiwa nâlga kannatanu. Sis ſaiwa nemma iks kôwwembas. Ent ſedda armſat ſeltſimeeſt es lôwwa nemma ennamb, kui tedda tôiſel hommungul otsma minti. Es olle ei jâlgi, ei tâhte kunneke ſeſt ônnetummaſt ennamb tutta.

Tôiſe kats rannamehhe, kedda Jummal ni immetaolikkult ſurma hâddaſt olli ârrapâſtnu, piddiwa ſeni kui lehhe-kuni Some male jâma. Sis ſaiwa nemma omma koddo, nink kes kôhtap neide ja ommatſide rômo ârrakônnelda, kui ûts tôiſt nâtta ſaiwa! Nemma kittiwa nûûd Jummalat, ke merre pâal neid omman armun kaitsnu ja immetaolikkult allale hoitnu. Sis olli murre ja oht môdalânnu, nink Jummal and neile jâlle rahho pâiwa.

Jutto.

1. Kats warblaſt.

Ajaſtaig olli pôwwalinne, aig tûhjane; ſis tûkſe nâlg ka katte warblaſte mannu. Môllembil olli hâdda kâen, môllembil ſurm ſôamen. „Wellekenne, „koggo jôudo," — ûttel nôrgemb tôiſe waſta, — „lenda wâlja nink otſi, ehk lôwwat mônda terrakeſt. „Kûl lââs minna ſinnoga ûtten, ent ei kôhta en„namb. Mes ſa lôwwat, to ka mulle. Ent rûhhi, „wellekenne, ſurm nakkap kûlge!" — Tôine lubbas armſaſte nink pand lendu. Temma lennas nink lôis pea ûtte wisnapuud tâûs marju. „Mes meil nûûd „wigga", rômuſtel warblane, lennas pu pâle, nink nakkas marju zoggama nink tûhja kôtto tâûtma. Pâiw lâts jo maddalahe, nâljane ſôbber tulli meelde. „Waja ſis koddo pole rûhki, ſôbrale toito wija." — Môttel kûl mehhekenne minna, — tulli jâlle himmo jâija, — arwas: „et jôud om mul weel „kaſſin, marja puun omma ni maggufa; — ma „naitſa weel ûtte marjakeſt, — ma wôtta „weel tôiſt." — Nida wiit warblane aja ârra, karras ûtteſt osſaſt tôiſe osſa pâle, ſeni kui pimme pâle tulli nink temma maggama jâi. Kui tôine hommung tulli, ſis tulli haige wellekenne meelde. Temma lennas rutto ſinna paika, kohhes temma tedda olli jâtnu; — ent ſôbrakenne olli pu al kûlle pâal maan, nink ſurmoga kûlmas jânu.

Oppus: Tôine osſa pâal rômoga karglep,
Tôine oten ſâal ſurmoga waidlep!
Lubbat armo ſa tôiſele nâûta:
Tullep ſe ſis ka pea ſut tâûte.

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1839, lk. 30